

Praksa Europskog suda za ljudska prava od 17. rujna 2026. godine¹

[Draženović protiv Hrvatske](#) (broj 43200/22), 27.8.2026. godine²

ESLJP odbacio prigovor diskriminacije državnog službenika koji nakon višegodišnjeg rada na određeno vrijeme u državnoj službi nije primljen u službu na neodređeno vrijeme

Podnositelj je 2003. godine primljen u državnu službu na određeno vrijeme na Općinskom sudu u Zagrebu kao administrativni referent-upisničar, radi provedbe projekta sređivanja zemljišnih knjiga i katastra. Služba mu je produljena 23 puta, a prestala je 31. ožujka 2016., istekom posljednjeg roka. Podnositelj je osporavao prestanak službe, tvrdeći da je obavljao poslove trajnog karaktera te da se njegova služba, sukladno Zakonu o radu i Direktivi Vijeća 1999/70/EZ o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme, trebala smatrati službom na neodređeno vrijeme. Odbor za državnu službu i domaći sudovi odbili su njegove prigovore, pozivajući se na Zakon o državnim službenicima koji je izričito isključivao mogućnost da državna služba na određeno vrijeme automatski postane služba na neodređeno vrijeme.

Pred Europskim sudom podnositelj je prigovorio da je zbog statusa državnog službenika diskriminiran u odnosu na radnike na koje se primjenjuje Zakon o radu, u pogledu mogućnosti da radni odnos na određeno vrijeme postane radni odnos na neodređeno vrijeme. Pozvao se na opću zabranu diskriminacije iz članka 1. Protokola br. 12 uz Konvenciju.

Europski sud je utvrdio da je članak 1. Protokola br. 12. primjenjiv jer se prigovor odnosio na Ustavom zajamčena prava na jednaku dostupnost javne službe i radnih mjesta. Polazeći od pretpostavke da je podnositelj bio u relevantno sličnoj situaciji kao radnici na koje se primjenjuje Zakon o radu, ispitao je opravdanost različitog postupanja. Europski sud je istaknuo da države uživaju široku slobodu procjene pri uređivanju zapošljavanja u javnom sektoru te da između javnog i privatnog sektora mogu postojati znatne pravne i činjenične razlike. Pozvao se i na praksu Suda Europske unije prema kojoj Okvirni sporazum ne propisuje opću obvezu pretvaranja radnih odnosa na određeno vrijeme u odnose na neodređeno vrijeme.

U kontekstu prigovora podnositelja zahtjeva pred Sudom, koji se u biti odnosio na nemogućnost njegova stalnog zaposlenja u državnoj službi, bitno je to da je on, unatoč ispunjavanju formalnih uvjeta za sudjelovanje u devet natječaja za prijam u državnu službu na neodređeno vrijeme, poduzeo daljnje korake, i to djelomično, samo u vezi s jednim od njih (prijavio se ali nije pristupio testiranju) te nije pružio uvjerljivo objašnjenje zašto je tome tako. Drugim riječima, podnositelj zahtjeva imao je devet zasebnih prilika za stalno zaposlenje u državnoj službi, no nije iskoristio nijednu od njih.

Slijedom navedenog, Europski sud je zaključio da je različito postupanje prema podnositelju imalo objektivno i razumno opravdanje te je zahtjev odbacio kao očigledno neosnovan.

¹ Informacije su preuzete sa stranice Ureda zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Radi se o odlukama od 27.8.2026. godine, uz napomenu da su iste javno objavljene putem HUDOC baze 17.9.2026. godine. Iste su informativnog karaktera i ne obvezuju Sud.

² Preuzeto sa: [Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava - Nova odluka - Draženović protiv Hrvatske.](#)

Puljić protiv Hrvatske (broj 38437/22), 27.8.2026. godine³**Ukidanjem obiteljske mirovine udovici pokojnog vojnika Hrvatskog vijeća obrane nije došlo do povrede prava na mirno uživanje vlasništva**

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) donio je odluku u predmetu ***Puljić protiv Hrvatske*** kojom je zahtjev podnositeljice, udovice hrvatskog branitelja, koja je tvrdila da joj je ukidanjem obiteljske mirovine povrijeđeno pravo na mirno uživanje vlasništva (članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda) proglasio nedopuštenim kao očigledno neosnovanim.

Podnositeljici je 2007. rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje priznato pravo na obiteljsku mirovinu. Međutim, 2014. nadležno tijelo obnovilo je postupak nakon što su utvrđene nove činjenice koje su dovele u pitanje osnovanost prvotnog priznanja prava. Utvrđeno je da pokojni suprug podnositeljice obrane nije bio evidentiran kao pripadnik Hrvatske vojske u evidenciji Ministarstva. Podaci iz njegove smrtovnice, na temelju kojih je podnositeljici bilo priznato pravo na mirovinu, bili su u suprotnosti s drugim dokazima, prema kojima je njezin suprug poginuo na području Bosne i Hercegovine kao pripadnik Hrvatskog vijeća obrane, i to izvan borbenih djelovanja.

Nakon ponovljenog postupka podnositeljici je ukinuto pravo na obiteljsku mirovinu i obustavljena joj je isplata mirovine krajem 2014. s obrazloženjem da nije član obitelji poginulog hrvatskog branitelja. Odluke nadležnih tijela potvrdili su upravni sudovi.

U međuvremenu, vlasti Bosne i Hercegovine dodijelile su podnositeljici mirovinu na temelju prethodnog zaposlenja njezina pokojnog supruga, te su joj, kao udovici preminulog branitelja, također dodijelile pravo na obiteljsku invalidninu. Nadalje, nakon izmjena hrvatskog zakonodavstva na temelju kojih se obiteljima preminulih pripadnika Hrvatskog vijeća obrane također moglo dodijeliti pravo na obiteljsku mirovinu, podnositeljici je ponovno dodijeljena ta mirovina, s retroaktivnim isplatama počevši od 1. siječnja 2019.

U odnosu na prigovor podnositeljice Europski sud je smatrao da su domaća tijela zakonito obnovila postupak na temelju novih relevantnih činjenica, te da je ukidanje mirovine bilo u javnom interesu, budući da je bilo usmjereno na ispravljanje pogreške tijela socijalnog osiguranja. Ocjenjujući razmjernost miješanja u vlasnička prava podnositeljice, Sud je prihvatio argumente zastupnice RH i utvrdio da od podnositeljice nije zatražen povrat prethodno joj isplaćenih sredstava, te da nije dokazala da su joj zbog obustave isplate mirovine nastupile financijske poteškoće. Predmetna mirovina nije predstavljala njezin jedini izvor prihoda jer je istodobno primala obiteljsku mirovinu u Bosni i Hercegovini.

Uzevši u obzir i činjenicu da je odluka o ukidanju mirovine bila utemeljena na novootkrivenim činjenicama, a ne samo na ponovnoj ocjeni dokaza koji su bili poznati u trenutku donošenja prvotne odluke, Europski sud je smatrao da bi pravična ravnoteža bila narušena kada bi državne vlasti bile dužne nastaviti isplaćivati mirovinu dodijeljenu na pogrešnoj osnovi. U konačnici, Europski sud je uvažio i činjenicu da je podnositeljici u Bosni i Hercegovini priznato pravo na obiteljsku invalidninu kao udovici poginulog branitelja, te da joj je nakon izmjene hrvatskog zakonodavstva, ponovno priznato pravo na obiteljsku mirovinu. Uzimajući u obzir sve navedene okolnosti, Europski sud zaključio je da ukidanje obiteljske mirovine podnositeljici nije dovelo do povrede članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, te je zahtjev proglasio očito neosnovanim.

³ Preuzeto sa: [Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava - Nova odluka - Puljić protiv Hrvatske.](#)

Gvozden protiv Hrvatske (broj 52767/21), 27.8.2026. godine⁴

ESLJP nije utvrdio povredu prava na pošteno suđenje u postupku priznavanja staža osiguranja ostvarenog na okupiranom području Republike Hrvatske (bivša tzv. SAO Krajina)

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) donio je odluku u predmetu **Gvozden protiv Hrvatske** kojom je zahtjev podnositeljice zbog prava na pošteno suđenje (članak 6. stavak 1. Konvencije) proglasio nedopuštenim kao očigledno neosnovan. Zahtjev se odnosio na (ne)poštenost upravnog postupka u kojem je podnositeljica tražila priznavanje (konvalidaciju) staža osiguranja za razdoblje koje je provela radeći na okupiranom području Hrvatske kako bi joj se to razdoblje priznalo u mirovinski staž.

Podnositeljica je Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje (dalje: HZMO) podnijela zahtjev za priznavanje razdoblja od svibnja 1993. do kolovoza 1995. kao staža osiguranja, navodeći da je u tom razdoblju bila direktorica vlastitog trgovačkog društva i da je u njemu radila. U prilog zahtjevu dostavila je dokumentaciju o osnivanju i radu društva, zdravstvenu iskaznicu te izjave dviju osoba koje su koristile usluge društva. Područni ured HZMO-a u Sisku odbio je njezin zahtjev jer u evidencijama mirovinskog fonda kojim je upravljala tzv. SAO Krajina (tzv. „parafond“) nisu postojali odlučujući podaci koji bi ukazivali da je podnositeljica imala status osigurane osobe u tom društvu, a ostali raspoloživi dopunski dokazi nisu ocijenjeni dostatnima za dokazivanje postojanja radnog odnosa. Odluku HZMO-a potvrdili su Upravni sud u Zagrebu, Visoki upravni sud i Ustavni sud, u bitnome navodeći da se postupak nije odnosio na utvrđivanje staža, već na priznavanje (konvalidaciju) staža.

Podnositeljica je pred domaćim sudovima ukazivala i na ustavnosudsku odluku kojom je ocijenjeno da ne prihvaćanje dopunskih dokaza (iskaznice zdravstvenog osiguranja i izjava svjedoka) o stažu osobe koja nije bila evidentirana u mirovinskom fondu okupacijskih vlasti dovodi do pretjerano formalističkog pristupa. Visoki upravni sud i Ustavni sud nisu se izrijeком očitivali o tom navodu podnositeljice.

Iako je točno da se Visoki upravni sud i Ustavni sud nisu izrijeком očitivali o dotičnoj ustavnosudskoj odluci, Europski sud je prihvatio argumentaciju tužene države da se okolnosti ustavnosudskog predmeta razlikuju od konkretnih okolnosti podnositeljičinog predmeta. U ustavno-sudskom predmetu postojanje radnog odnosa kod istog poslodavca nije bilo sporno, već samo duljina radnog odnosa. Međutim, u predmetu podnositeljice domaća tijela na temelju dostavljenih dokaza nisu mogla utvrditi niti samo postojanje radnog odnosa.

Europski sud prihvatio je stajalište domaćih sudova da se postupak koji je pokrenula podnositeljica odnosio na priznavanje (konvalidaciju), a ne na utvrđivanje radnog staža, pri čemu zdravstvena iskaznica podnositeljice nije dokazivala postojanje radnog odnosa niti status osigurane osobe, dok svjedoci nisu imali saznanja o njezinu radnom odnosu ili statusu osigurane osobe.

Uzimajući u obzir da su domaća tijela i sudovi na četiri razine razmotrili dokaze i obrazložili zašto ti dokazi nisu podobni za priznanje radnog odnosa, kao i činjenicu da se ustavnosudski predmet na koji se podnositeljica pozvala razlikovao od ovog konkretnog predmeta, Europski sud je smatrao da su domaći sudovi dali dostatne razloge za svoje odluke, te da je postupak na domaćoj razini u cjelini bio pošten. Stoga je zahtjev podnositeljice ocijenio očito neosnovanim i proglasio nedopuštenim.

⁴ Preuzeto sa: [Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava - Nova odluka - Gvozden protiv Hrvatske.](#)